

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 261)

Jan (1) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 81)

6. சித் ஆநந்த ரஸம் திவ்யம் அகண்டம் அஜராம் அரம்
அநுந்மிஷத் பவத் பாவம் க்ராஹ்ய க்ராஹ வர்ஜிதம்

பொருள் - சித், ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் ரஸமாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி, வயோதிகம் இன்றி, அழிவு இன்றி உள்ளது. அது தொடக்கத்தில் அறிபவன், அறியப்படும் வஸ்து என்னும் வேறுபாடுகள் ஏதும் புலப்படாதவிதமாக உள்ளது.

7. ஸ்திமிதம் தத் பரம் ப்ரஹ்ம தஸ்ய ஸ்திமிததாஸ்மி அஹம்
தத் கதாசித் பரம் ப்ரஹ்ம பவத் பாவ வ்யவஸ்தயா

8. உந்மிஷத்யஜஹத் ரூபம் ஸ்வேச்சயைவ கதாசந
ஸாஹம் பாவாத்மிகாஹந்தா ஸம்பூஜ்யா பரமாத்மந:

பொருள் - இத்தகைய ப்ரஹ்மமானது எந்தவிதமான சலனமும் இன்றி உள்ளபோது, அவ்விதம் அதன் சலனமற்ற இருப்பாக நானே உள்ளேன். அதன் பின்னர் (ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்) அந்த ப்ரஹ்மமானது தனது விருப்பம் காரணமாக தன்னையே அறிபவன், அறியப்படும் பொருள் என்று பலவாக வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. ஆனால் அந்த நிலையிலும் அது தனது ரூபத்தை இழக்காமலேயே உள்ளது. அந்தப் பரமாத்மாவின் “அஹம்” என்னும் எண்ணமாக நானே உள்ளதாகவே உபாஸிக்கவேண்டும்.

9. உதேமி பவதோ தேவாதிச்சயைவ விவஸ்வத:
ஸம்பூத்ய அகில ஸம்பாரமிச்சயைவ ஸ்வநிர்மிதம்
10. ஸ்வபித்தௌ லிகிதம் நீத்வா ப்ரபவாமி ஷடத்வநா
வார்ண: கலாமயச்ச ஏவ தாத்வினோ மாந்த்ரிகஸ்ததா
11. பாதினோ பௌவநச்ச ஏவ ஷடத்வநா: ப்ரகீர்த்திதா:
பரமம் யத் அஹந்தாக்யம் ஸம்வித் ரூபமநாமயம்

பொருள் – தேவாதிதேவனாகவும், ப்ரகாசமாகவும் உள்ள அந்தப் புருஷனிடமிருந்து, எனது இச்சை காரணமாக, நான் வெளிப்படுகிறேன். ஸ்ருஷ்டிக்கான அனைத்து நிலைகளையும் நான் ஏற்படுத்தி, என்னிடமிருந்தே எழுதுகின்ற வடிவங்களை உண்டாக்குகிறேன். அதனைத் தொடர்ந்து ஸ்ருஷ்டியின்போது எனது சக்தியை ஆறு ரூபங்களில் வெளிப்படுத்துகிறேன். அவையாவன – உச்சரிப்பு முறைகள், கலை, தத்வம், மந்த்ரம், பதம் மற்றும் புவனம் என்பதாகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 261)

இங்கு சில கேள்விகள் கேட்கப்படலாம். தஹராகாசம் என்பது ப்ரஹ்மமே என்று எப்படித் தீர்மானிக்கப்படுகிறது? சாந். (8-1-1) - தஸ்மிந் யதந்த: - அதன் உள்ளே இருப்பதான - என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களே கூறப்பட்டதாக எப்படித் தீர்மானிக்கப்படுகிறது? “தத்” என்ற பதம் மூலம் இந்த இரண்டுமே தேடத்தக்கதாகக் கூறப்பட்டது என்று எவ்விதம் உரைக்கப்பட்டது? இதற்கான பதில்களை நாம் கூறுகிறோம், கவனமாகக் கேட்பாயாக. சாந். (8-1-3) - யாவாந் வா அயம் ஆகாச:, தாவாந் ஏஷ: அந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: - இந்த பூத ஆகாசம் எவ்விதம் பெரிதாக உள்ளதோ அது போன்றே இதயத்தின் உள்ளே இருக்கும் தஹராகாசமும் பெரியதாக உள்ளது - என்பதன் மூலம் தஹராகாசம் மிகவும் பெரிய அளவுள்ளது என்று கூறப்பட்டது. அடுத்து சாந். (8-1-3) - உமே அஸ்மிந் த்யாவ ப்ருதிவீ அந்தரேவ ஸமாஹிதே; உபாவக்நிச்ச வாயுச்ச ஸுர்யாசந்த்ரமஸாவுபௌ வித்யுந் நக்ஷத்ராணி - அதற்குள்ளே ஸ்வர்க்கமும் பூமியும் உள்ளன; அக்னியும் வாயுவும் உள்ளன, சூரியனும் சந்த்ரனும் ஆகிய இரண்டும் உள்ளன; மின்னலும் நக்ஷத்ரங்களும் உள்ளன - என்ற வாக்கியம் மூலம், இங்கு பேசப்படுகின்றன தஹராகாசம் என்பதே “அஸ்மிந் - அதற்குள்” என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, அதுவே அனைத்து ஜகத்தையும் ஆதாரமாகத் தாங்கி நிற்பதாகக் கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந். (8-1-3) - யச்சாஸ்யேஹாஸ்தி யச்ச நாஸ்தி ஸர்வம் தத் அஸ்மிந் ஸமாஹிதம் - எவை எல்லாம் இந்த உபாஸகனுக்குச் சொந்தமாக இங்கே உள்ளதோ, எவை சொந்தம் இல்லையோ, அவை எல்லாம் இதற்குள் உள்ளது - என்றுள்ள வாக்கியம் மூலம் தஹராகாசமே மீண்டும் “அஸ்மிந்” என்ற பதத்தால் கூறப்பட்டது; மேலும் இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - இந்த உபாஸகனுக்கு எவை அனைத்தும் இந்த உலகத்தில் இன்பம் அளிக்கவல்ல

சாதனங்களாக உள்ளனவோ, அவனால் விரும்பப்பட்டாலும் இங்கு இல்லாமல் இருக்கின்றவோ, ஆனாலும் அவை அவனால் விரும்பப்படுபவை என்று சேர்க்கப்பட்டனவோ அப்படிப்பட்ட இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்துக்கள் அனைத்தும் இந்த தஹராகாசத்தில் உள்ளதால், இந்த தஹராகாசம் எல்லையற்ற இன்பம் தரவல்லதாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் இங்கு கூறப்படுவது, இந்த தஹராகாசம் என்பது சரீரத்தின் ஒரு உறுப்பான இதயத்தினுள் இருந்தாலும், அந்தச் சரீரம் வயோதிகம் மற்றும் மரணம் போன்றவற்றுக்கு வசப்பட்டதாக இருந்தாலும், இந்தத் தஹராகாசம் பரமகாரணமாக உள்ளதால் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளதன் காரணமாக எந்தவிதமான மாறுபாடுகளையும் அடையாமல் உள்ளது - என்று கூறப்படுகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 261)

“ஏக” என்னும் சொல்லுக்கு உள்ள ஆறு பொருள்களின் விளக்கம்

“ஏக” என்பது உபாயமும் பலனும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறுதல்

மூலம் - “மாம்” என்கிற பதத்திலே ஏகவசந்தாலே ஏகத்வம் தோற்றா நிற்கப் பின்பும் ஏகசப்தம், “தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்கிறபடியே ப்ராப்யனானவன் தானே ப்ராபகனானபடியாலே, உபாய பலைக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். இதுக்கு “மாம் ஏகம் ஏவ சரணம்” என்கிற ஸமாந ப்ரகரண வாக்யமும் அநுகுணம். ஏவகாரம் உண்டாயிருக்க, ஏகசப்தம் கிடந்தால் இதுக்கு அவதாரணமொழிய வேறே பொருள் கொள்ளுகை உசிதமிறே.

விளக்கம் - “மாம்” என்னும் சொல்லின் மூலமே “ஒருவனை” என்னும் கருத்து வெளிப்படுகிறது; இவ்விதம் உள்ளபோது “ஏகம் - ஒருவனை” என்று இந்தக் கருத்தையே மீண்டும் ஒருமுறை தனியாக ஏன் கூறவேண்டும் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஒரு சிலர், “திருவாய்மொழி (2-7-1) - தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்பதற்கு ஏற்ப அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக உள்ள அவனே, அந்த இலக்கை அடைய வைக்கும் உபாயமாகவும் உள்ளான் என்பதால், உபாயமும் பலனும் ஒன்றே என்பதை வெளிப்படுத்தவே ஆகும்”, என்று கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தானது, ஸ்ரீமத்பாகவதம் (11-12-14) - மாம் ஏகம் ஏவ சரணம் - என் ஒருவனை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக - என்று இதே போன்று வெளிப்படுத்தும் வரியுடன் ஒத்திருப்பதாகும். அந்த வரியில் “ஒருவனை” என்பது முன்பே உள்ளபோது, தனியாக மீண்டும் ஒருமுறை அதே சொல்லானது இடம் பெற்றால்,

அது வேறு ஒரு கருத்தை உணர்த்தவே ஆகும் என்று கொள்ளலாம் (அதாவது உபாயமும், பலனும் ஒருவனே என்று உணர்த்தவே ஆகும்).

“ஏக” என்பது ஜீவாத்மாவிற்கு சுதந்திரத்தை விலக்குகிறது என்று கூறுதல்

மூலம் – இங்ஙனன்றிக்கே “முக்ய அந்ய கேவலேஷு ஏகம்” என்கிறபடியே பஹ்வர்த்தமான ஏகசப்தம் இங்கு கேவல பர்யாயமாய் “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சரணம் கச்ச” இத்யாதிகளிற்படியே அவதாரணார்த்தமாய் சரண்யகுண பௌஷ்கல்யத்தாலே ஸ்வஸ்வாதந்தர்யாதிகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதென்றும் சொல்லுவர்கள். எங்ஙனையென்னில் ஸ்வரகைஷுக்கு உபயுக்தங்களான வசீகரணங்களை சாஸ்த்ர நியுக்தனான தான் அநுஷ்டிக்கையாலே ரகைஷயிலே தனக்கும் கர்த்ருத்வம் தோற்றி, ஸித்தோபாயபூதனான சரண்யனோடொக்கத் தன்னையும் உபாயமாக எண்ணப்புக, இப்படிப் ப்ரஸக்தமான உபாய த்வித்வத்தைக் கழிக்கிறது ஏகசப்தம். அது கழிந்தபடி என்னென்னில், “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்” என்கிறபடியே ஜீவனுக்குக் கர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமேயாகிலும் இது பராதிநமுமாய் அல்பவிஷயமுமாய்ப் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன் தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றும், “வரத தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே | சரணாமிதி வசோ அபி மே நோதியாத்” என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாஷ்டமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரிதனாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின உபாயத்தை அவன் துணை செய்ய அநுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப் புகுகிற பலத்துக்குச் சாதகம் போலே அண்ணாந்திருக்கிற இவனை ஸ்வாதீந ஸர்வ விஷய அப்ரதிஹத கர்த்ருத்வமுடையவனோடே துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக எண்ணுக்கை, விவேகியான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்றென்று ஏகசப்தத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் – இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல், முக்ய அந்ய கேவலேஷு ஏகம் – “ஏகம்” என்னும் சொல்லானது முக்கியம், வேறு மற்றும் “அது மட்டுமே” என்னும்

பொருள் தருவதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப பல பொருள்களைக் கூறுவதான “ஏக” என்னும் சொல்லானது இங்கு “அது மட்டுமே” என்னும் பொருள் தருவதாகச் சிலர் கூறுவார்கள். அதாவது, கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்து - என்றும், கீதை (18-62) - தமேவ சரணம் கச்ச - அவனை மட்டுமே சரணம் புகுந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சரணம் புகத் தக்கவனுடைய குணங்களின் நிறைவை வெளிப்படுத்தும்விதமாகவும், தனக்கு சுதந்திரமாக செயலாற்றும் சக்தி உள்ளது என்னும் எண்ணத்தை விலக்குவதற்காகவும் இவ்விதம் கூறப்படுகிறது. இது எப்படி (அதாவது “ஏகம்” என்பது எவ்விதம் ஜீவனின் சுதந்திரத்தன்மையை விலக்குகிறது என்பதை விளக்குகிறார்)? ஒருவன் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும்விதமாக, பகவானை வசீகரிக்கும் செயல்களைச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டவிதங்களில் இயற்றுகிறான்; அப்போது அவன் தனது மனதில், தன்னைக் காக்கும் செயல்களில், ஸித்தோபாயமாக உள்ள பகவானைப் போன்றே தனக்கும் சம பங்கு உள்ளதாக எண்ணக்கூடும். இத்தகைய எண்ணத்தை “ஏக” என்னும் தனிச்சொல்லானது, பகவான் மட்டுமே ஒரே உபாயம் என்று உணர்த்தி, இரண்டாவது உபாயம் உள்ளது என்று எண்ணுவதைத் தடுக்கிறது (அதாவது பகவான் ஓர் உபாயம், தானே தனக்கு உபாயம் என்று இரண்டு உபாயங்கள்). எப்படித் தடுக்கிறது? ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-33) - கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் - ஜீவாத்மாவிற்சு செயல் புரிதல் உள்ளது, இல்லையேல் சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மாவிற்சு உள்ள செயலாற்றும் தன்மைக்குத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் உள்ளன; ஆனால் இத்தகைய செயலாற்றுதல் என்பது பகவானுக்கு உட்பட்டதாகவும், அற்பமானதாகவும், எளிதாகத் தடுக்கப்படக்கூடியதாகவும் உள்ளது. ஆகவே இவன் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டாலும், அந்த நிலையானது ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (88) - வரத தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணாமிதி வசோ அபி மே நோதியாத் - வரதனே! உன்னுடைய கருணை இல்லையென்றால், “நீயே எனக்கு அடைக்கலம் ஆவாய்” என்னும் சொல் கூட எனது வாக்கில் வராது - என்பதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய திருவுள்ளத்தால்தான் உண்டாகிறது. பகவான் துணை செய்யவில்லையென்றால், சேதநனால் தனது கால்களையும் கைகளையும் நீட்டவும் மடக்கவும் கூட இயலாது. ஆகவே அவன் அளித்த சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு, அவன் காண்பித்த உபாயத்தை, அவனுடைய துணை மூலம் கைக்கொண்டு, அவன்

அளிக்கவுள்ள பலனை “மழை மேகத்தை நோக்கி வாயைத் திறந்து காத்திருக்கும் சாதகப்பறவை” போன்று எதிர்பார்த்து சேதநன் நிற்கிறான். ஆகவே சுதந்திரமானவனும், அனைத்து விஷயங்களிலும் எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடன் இணைந்து, தன்னையும் ஒரு உபாயமாக எண்ணுதலானது, முழுசுஷுவிற்குப் பொருந்தாது என்பதையே “ஏக” என்பது கூறுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 81)

199. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தம மூடுவார்க்கு வேட்கையெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி யிவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவென் னென்னு மாகாங்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர் பலமுறை இந்த இருவருக்கும் (ஜீவாத்மா, ஈச்வரன்) உபதேசம் செய்வது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்” என்று ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதகங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர் கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு பேதமின்றிக்கே அத்விதீயமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற ப்ரபாருபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடைய னாகையாலே ஸர்வஜ்ஞனா யிருக்கிறவனுக்கு “உனக்கொன் றுணர்த்துவன்” என்று உபதேசிக்கிறது, தத் விஷய ப்ரேமத்தாலே. “கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தம மூடும்” என்று ஐச்வர்யம் விநாச ஹேதுவாகக் காணாநிற்கச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸ்வீகரிக்கும்படி தமோபி பூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு, “நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்” என்று

தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக்தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத் ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்க வேணுமென்கிற ஜஞாநத்தாலே யென்கை.

விளக்கம் - (கதிர்ஞான மூர்த்திக்கு) - திருவாய்மொழி (6-2-8) - பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸம்ஹாரம் செய்யும் ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து சேதந அசேதநங்களையும் ஒன்றாகக் கலந்து, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ஒருவருடைய கர்மம் மற்றொருவருடன் கலந்து விடாதபடி பிரித்தபோதிலும், தனது ஸ்வரூபத்திற்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல், இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாதபடி, அளவிட இயலாத கீர்த்தியைக் கடல் போன்று கொண்ட தேஜோரூபமான ஞானத்தையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ளவன் என்பதால், அனைத்து அறிந்தவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு. (உணர்த்துவது) - திருவாய்மொழி (6-2-5) - உனக்கு ஒன்று உணர்த்துவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உபதேசிப்பதன் காரணம், (ப்ரேமத்தாலே) - அவனிடம் கொண்டுள்ள ப்ரேமையால் ஆகும். (தம மூடுவார்க்கு) - திருவாய்மொழி (4-9-4) - கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தம மூடும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஐச்வர்யம் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளது என்பதைக் காணும்போதும் அதனையே தொடர்ந்து ஏற்கும் படியாகச் செய்யும் அறிவின்மையால் மூடப்பட்டு நிற்கின்ற ஸம்ஸாரிகளுக்கு. (வேட்கை எழுவிப்பது) - திருவிருத்தம் (46) - நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உபதேசம் மூலமாக ஸர்வேச்வரன் குறித்த பக்தியை ஏற்படுத்துவதன் காரணம், (ஞானத்தாலே) - அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாக அவர்களைக் கைவிட இயலாமல் திருத்தி, தம்மைப் போன்றே பகவத் அனுபவம் பெறுபவர்களாகச் செய்யவேண்டும் என்கிற ஞானத்தால் ஆகும்.

200. உயிர்மாய்தல் ஆழு மென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை யிரண்டிலு முண்டு.

அவதாரிகை - இப்படி ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச் சொல்லுவானென். பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாந காரணமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - மற்றவர்களுடைய துக்கம் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் இருத்தலே அவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யக் காரணமாக உள்ளபோது, ஞானம் மற்றும் ப்ரேமம் ஆகியவற்றை ஏன் காரணமாக உரைக்கவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும்” என்று தொடங்கி, “உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்” என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பு முடிந்து போகிறபடியும் கண்டு ஆற்றமாட்டுகிறிலே னென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றாழு மென்னாருயிர்” என்று அசுரர்களுன்னை வந்து கிட்டினால் அங்கு என்னாய் விளையுமோவென்று என்னாத்மாவானது தரைப்படா நின்றதென்கையாலே பரனான வீச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாந ப்ரேமங்க ளிரண்டிலு மென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திரா தென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (உயிர்மாய்தல் என்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை) - திருவாய்மொழி (4-9-3) - கொண்டாட்டும் குலம் புனைவும் - என்பதில், “ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களுடைய பாரிப்பு முடிந்து போவதைக் கண்டு தாங்க இயலாமல் உள்ளேன்”, என்று கூறுவதன் மூலம், மற்றவர்கள் துன்பம் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் உள்ள நிலை. (ஆழும் என் ஆர் உயிர் என்னும் பரதுக்கம் ஸஹியாமை) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொல் ஆங்கு என்றாமும் என்னாருயிர் - என்பதில், “அசுரர்கள் உன்னை வந்து அடைந்தால் அங்கு என்ன நடக்குமோ என்று எனது ஆத்மா தரையில் நிற்க இயலாமல் தவித்தபடி இருந்தது”, என்று கூறுவதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனுடைய துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயலாமல் உள்ள நிலையும். (இரண்டிலும் உண்டு) - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் உபதேசம்

செய்வதற்கான காரணமாகக் கூறப்பட்ட ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை இரண்டிலுமே உள்ளது. ஆகவே ஞானம் மற்றும் ப்ரேமை ஆகிய இரண்டுமே, மற்றவர்கள் துன்பம் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமை என்பதை விட்டு நீங்கி இருப்பது அல்ல என்றாகிறது.

201. என்னதுன்னதாவிடிலே அறிவாராத்மாவென்று அவன் மதந்தோன்றும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரேமமாத்ரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்ம பூதராகையாலும், அவனுக்கொரு தீங்கு வரப்பொறுக்கமாட்டா ரென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (என்னது) இத்யாதியால்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் கொண்ட ப்ரேமை மட்டும் அல்லாமல் அவனிடம் எப்போதும் பொருந்தியுள்ள நினைவு காரணமாகவும், அவனுக்கு நம்மாழ்வாராகிய தாம் ஆத்மாவாக உள்ளதாலும், அவனுக்கு எந்த ஒரு தீமை வருவதையும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “என்னதுன்னதாவியும்” என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, “அறிவாருயிரானாய்” என்று அறிவாரை யுயிராக வுடையவ னென்னும்படி, “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம்” என்று ஜ்ஞாநியானவன் எனக்கு தாரகனாகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே, இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து.

விளக்கம் - (என்னது உன்னது ஆவியிலே) - திருவாய்மொழி (4-3-8) - என்னதுன்னதாவியும் - என்பதில், “உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமானது எனது விருப்பத்தின்படி உள்ளது”, என்று கூறும்போது, (அறிவார் ஆத்மா என்று) - திருவாய்மொழி (6-9-8) - அறிவார் உயிர் ஆனாய் - என்று அறிவாரைத் தனது உயிராகக் கொண்டவன் என்பதற்கு ஏற்ப, (அவன் மதம் தோன்றும்) - கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவமே மதம் - ஞானிகள் எனது ஸ்வரூபம் - என்பதற்கு ஏற்ப,

“ஞானியாக உள்ளவன் என்னுடைய உயிர் ஆவான் என்பதே எனது கருத்து”, என்று அவன் அருளிச்செய்தபடியே, நம்மாழ்வாரை அவன் தன்னுடைய ஆத்மா என்று எண்ணியுள்ள நிலை தோன்றும். ஆகவே அவனுக்கு ஒரு துன்பம் ஏற்பட்டால் இவர் பொறுக்கமாட்டார்.

202. இருத்து மெண்டானாய்ப் பொய் கலவாது அன்பு செய்து பற்றிலனாய் சூழ் த்ருட் பீடித நிர்ந்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகிப் பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத் தந்து என்செய்வ னென்றே யிருந்து அகில பரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க அது சுமந்து அல்ல நன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய் போகே லென்றால் உகப்பையுந் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேச ஸத்பாத்ரம்.

அவதாரிகை - ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பரானாலும் சிஷ்ய லக்ஷண யோக்யதை யில்லாத வீச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்யபாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறர் மேல் (இருத்துமெண்டானாய்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸம்ஸாரிகள் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகியோருக்கு பலமுறை நன்மை தீமைகளை உரைத்த காரணத்தை அருளிச்செய்தார். இவ்விதம் இவர் உபதேசித்தாலும், சிஷ்யனுக்கான லக்ஷணத்தில் ஸர்வேச்வரன் பொருந்தமாட்டான் என்னும்போது, உபதேசத்திற்கு அவன் முக்கியமான பாத்திரம் அல்ல அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸச்சிஷ்யனுனவன் ஆசார்யனை தத்பிமத ஸ்தலத்திலே வைத்து தச்சந்தாநுவர்த்தியாய் தத்விக்ரஹத்திலே புரையற்ற விருப்பமுடையனாய், ஸகல ஸ்நேஹத்தையுமவன் பக்கலிலே பண்ணி ததிதரங்களிலே ஸங்கமற்று, மிட்யனும் பசியனும் விடாயனும் தனமும் சோறும் தண்ணீரும் பெற்றாப்போலே அத்யபி நிவேசத்தோடே யவனை யனுபவித்து, “சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்” என்கிறபடியே தன்னாத்மாத்மீயங்களை

ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பித்து எல்லாம் செய்தாலும், “க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந” என்கிறபடியே ஆசார்யன் பண்ணின மஹோபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாமையாலே குறைவானும், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரா பரமெல்லாம் தன் மேலே பொகட்டிருக்கத் தான் அதடங்கலும் சுமந்து, திவாராத்ர விபாகமற அவனைப் பிரியாதே அவன் நிக்ரஹித்து “போ” என்றாலும் போகாதானாய், அவனுக்கநிஷ்டமானால் தனக்கு உகப்பானவற்றையும் விட்டு ஆசார்யன் விதித்தபடியே நடத்துமவனாகையாலே.

விளக்கம் - அனைத்துவிதங்களிலும் சரியான சிஷ்யன் ஒருவன், தனது ஆசார்யனை அவனுக்கு விருப்பமான இடத்தில் வைத்து, ஆசார்யன் விருப்பத்தின்படி நடந்து, ஆசார்யனுடைய திருமேனியில் எந்தவிதமான தளர்வும் இல்லாத விருப்பம் கொண்டவனாக, அனைத்துவிதமான ப்ரியத்தையும் ஆசார்யனிடம் வைத்து, மற்ற எந்த விஷயங்களிலும் தொடர்பு இல்லாமல் இருந்து, வறுமையில் இருந்தவன் செல்வம் அடைந்தது போன்றும் பசியுடன் இருந்தவன் உணவைப் பெற்றது போன்றும் மிகுந்த தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீரைப் பெற்றது போன்றும் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் ஆசார்யனை அனுபவித்து, சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத் - தனது சரீரம், பொருள், உயிர் ஆகியவற்றை நல்ல ஆசார்யனுக்கு அளிக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஆத்மா மற்றும் பொருள்கள் அனைத்தையும் ஆசார்யனுக்கு அளித்து, இவ்விதம் அனைத்தையும் செய்தபோதிலும், க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதிவீம் தத்யாத் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந - இந்தப் பூமி முழுவதையும் அளித்தாலும் ஆசார்யன் செய்த மிகப் பெரிய உபகாரத்திற்கு எந்தவிதமான இணையும் இல்லாமல் தான் செய்தவை குறைவே ஆகும் என்று எண்ணியவனாய், ஆசார்யன் தனது பொறுப்பு முழுவதையும் தன் மீது வைத்திருக்க அவற்றைச் சுமந்து, இரவுபகல் என்று எப்போதும் ஆசார்யனை விட்டு அகலாமல், ஆசார்யன் கோபம் கொண்டு “போ” என்று கூறினாலும் அகலாமல், ஆசார்யனுக்கு விருப்பம் இல்லையென்றால் தான் விரும்பியதையும் கைவிட்டு, ஆசார்யன் இட்ட கட்டளைப்படி நடப்பவன் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் – “இருத்தும் வியந்தென்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ்” என்று இவர்க் கபிமதமான விடத்தே இவரை யிருத்தி, “என்னெண்டானான்” என்று இவர் நினைவிலே யொழுகுவானாய், “பொய் கலவாதென் மெய் கலந்தான்” என்று இவர் திருமேனியில் பண்ணின விருப்பத்திலே புரையின்றிக்கே, “அந்தாமத்தன்பு செய்து” என்று பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கலிலே பண்ணி, “பற்றிலனீசனும்” என்று இவர் பக்கல் ஸங்கத்தாலே யங்குள்ளார் பக்கல் ஸங்கத்தையும் விட்டு, “இருந்தான் கண்டு கொண்டு” என்றும், “என்னை முற்றவும் தானுண்டான்” என்றும், “தானென்னை முற்றப் பருகினான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிர்ந்தநன் நிதி கண்டாற்போலவும், பசித்தவன் சோறு கண்டாற்போலவும், தாஹித்தவன் தண்ணீர் கண்டாற்போலவும், அத்யந்தாபிநிவேசத்தோடே யிவரை யநுபவித்து,

விளக்கம் - இது போன்று ஸர்வேச்வரனும் (இருத்தும்) - திருவாய்மொழி (8-7-1) – இருத்தும் வியந்து என்னைத் தன் பொன்னடிக்கீழ் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருக்கு விருப்பமான இடத்தில் அவரை அமர்த்தி. (எந்தானாய்) - திருவாய்மொழி (1-8-7) – என்னெண்டானான் - என்பதற்கு ஏற்ப இவர் நிலைவில் நின்றபடி. (பொய் கலவாது) - திருவாய்மொழி (1-8-5) - பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருடைய திருமேனி மீது கொண்ட விருப்பம் காரணமாக எந்தவிதமான தளர்வும் இன்றி, (அன்பு செய்து) - திருவாய்மொழி (2-5-1) – அந்தாமத்தன்பு செய்து – என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதம் மீது காண்பிக்கும் விருப்பத்தை நம்மாழ்வாரிடம் காண்பித்து. (பற்றிலனாய்) - திருவாய்மொழி (1-2-6) - பற்றிலன் ஈசனும் – என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாகப் பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடைய சம்பந்தத்தை விட்டு அகன்று. (சஷுத் த்ருட் பீடித நிர்ந்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டு பருகி) – திருவாய்மொழி (8-7-2) - இருந்தான் கண்டு கொண்டு – என்பதற்கு ஏற்ப வறுமையில் இருந்த ஒருவன் செல்வத்தைக் கண்டது போன்றும், திருவாய்மொழி (9-6-8) – என்னை முற்றவும் தானுண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப பசி நிறைந்த ஒருவன் உணவைக் கண்டது போன்றும், திருவாய்மொழி (9-6-10) – தான் என்னை முற்றப் பருகினான் – என்பதற்கு ஏற்ப தாகம் கொண்டவன் தண்ணீரைக் கண்டது போன்றும், மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் வந்து நம்மாழ்வாரை அனுபவித்து.

வ்யாக்யானம் – “பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவர குணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாக்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்சரிதார்த்தம் சகர்த்த” என்றும், “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் விபூதியையும் தன்னையு மிவர்க்குக் கொடுத்து, “உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்தி” என்கிறபடியே இவர்க்கெல்லாம் செய்தாலும் தானிழவாளனாய், ஆத்மாத்மீயாகில பரத்தையும் நமச் சப்தமுகேந விவர் ஸமர்ப்பிக்க; “வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்க்கு” என்னும்படி “பூயிஷ்ட்டாம்” என்கிறபடியே நம உக்தி தனக்குக் கனத்துத் தோற்றுகையாலே அவ்வழியாலே அகில பரத்தையும் சுமந்து, “அல்லு நன் பகலுமிடை வீடின்றி நல்கி யென்னை விடான்” என்று இவர் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹத்தாலே திவாராத்ர விபாகமற இவரைவிடமாட்டாதே, “போகு நம்ப” என்று சீறிப் போகச் சொன்னாலும், “அகல்வானு மல்லினி” என்கிறபடியே அகலாதானாய், “ஆன் பின் போகேல்” என்று இவர் நிவர்த்திப்பித்தால் “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி” என்கிறபடியே தனக்கு உகப்பானத்தையும் தவிர்ந்து, “அருள்தருவா னமைகின்றானது நமது விதிவகையே” என்று இவர் விதித்தபடியே நடத்துகிற ஸர்வேச்வரனே உபதேசத்துக்கு ஸத்பாத்ரமென்கை.

விளக்கம் – (பரிஜநாதிகளோடே தன்னைத் தந்து) - வரதராஜஸ்தவம் (63) - பரிஜந பரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி ப்ரவர குணகணாச்ச ஜ்ஞாந சக்த்யாதயஸ் தே, பரமபதமதாண்டாக்யாத்ம தேஹஸ் ததாத்மா வரத ஸகலமேதத் ஸம்சரிதார்த்தம் சகர்த்த - வரதா! உனது அனைத்து பரிஜனங்கள், சாமரம் போன்றவை, திரு ஆபரணங்கள் திவ்யமான ஆயுதங்கள், ஞானம் சக்தி போன்ற குணங்கள், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றவை, உன்னுடைய திருமேனி, உனது அனைத்து பொருள்கள் என்ற பலவும் உனது அடியார்களுக்காகவே உள்ளன - என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது விபூதிகளையும் தன்னையும் நம்மாழ்வாருக்கு அளித்து. (என் செய்வன் என்றே இருத்தி) - பெரியதிருவந்தாதி (53) - உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றே யிருத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாருக்கு இவை அனைத்தையும் செய்தபோதிலும் தான் குறைவாகவே செய்ததாக எண்ணியபடி. (அகில

பரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க) - ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ள அனைத்து பாரங்களையும் “நம” என்று உரைத்து இவர் அவனிடம் சமர்ப்பித்தபோது, திருவாய்மொழி (3-3-6) - வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாம் கடமையது சுமந்தார்க்கு - என்பதற்கு ஏற்ப, யஜுர்வேதத்தில் - பூயிஷ்ட்டாம் - உன் பொருட்டு நம: என்று கூறுகிறோம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கூறப்பட்ட அந்தச் சொல்லானது தனக்குப் பாரமாகத் தோன்றுவதால் அதன் விளைவாக அனைத்து பாரங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு. (அல்லு நன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய்) - திருவாய்மொழி (1-10-8) - அல்லு நன் பகலுமிடை வீடின்றி நல்கி யென்னை விடான் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரிடம் கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக இரவுபகல் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் இவரை விடாமல், திருவாய்மொழி (6-2-2) - போகு நம்பீ - என்று நம்மாழ்வார் கோபத்துடன் அகலச் சொன்னால் கூட, திருவாய்மொழி (2-6-7) - அகல்வானும் அல்லன் இனி - என்பதற்கு ஏற்ப அகலாமல் நின்று, (போகேல் என்றால்) - திருவாய்மொழி (10-3-8) - ஆன்பின் போகேல் - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் இவன் செல்வதைத் தடுத்தால், (உகப்பையும் தவிர்ந்து) - திருவாய்மொழி (10-3-10) - திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது விருப்பமான செயலையும் கைவிட்டு, (விதிவகையே நடந்துமவனே) - திருவாய்மொழி (10-6-1) - அருள்தருவான் அமைகின்றானது நமது விதிவகையே - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வார் இட்ட கட்டளைப்படி நடக்கும் ஸர்வேச்வரனே, (உபதேச ஸத்பாத்ரம்) - உபதேசம் பெறுவதற்கான சரியான பாத்திரம் ஆவான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 226)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி

முடியானே ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - “தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், “செய்ய தாமரைக்கண்ண”னில்; நிழலும் அடிதாறுமான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான பாகவத ஸம்ச்லேஷம் போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே பகவத்குணங்களுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கீழ்ப் பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று. கீழே பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூப நிரூபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன் பக்கலிலே துவக்கிக் கொள்ளவற்றாயிறே பகவத்விஷயம் இருப்பது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர் கடவிய பெருமான் கனைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள் - என்று தனது கண்கள் அவனைக் காணவேண்டும் என்று மிகவும் துடித்தபடி இருந்ததை உரைத்தார்; இதனைத் திருவாய் (3-6) - செய்ய தாமரைக் கண்ணன் - என்ற தொகுப்பில் அருளிச்செய்தார். அவன் பெரியதிருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து அந்தப் பாகவதர்களுடனான சேர்க்கையானது, ஒருவருக்கு ஒருவர் அவனைக் குறித்து உரையாடியபடி இருப்பதற்கு ஏற்றபடி இருந்தாலும், அந்தச் சேர்க்கையானது பகவத்குணங்களை மீண்டும் மீண்டும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருவதாக, மேலே கூறப்பட்டதான இருவருடைய தாகத்தை அதிகப்படுத்தியபடியே இருந்தது. அடுத்து பாகவதர்களுடனான சேர்க்கையானது பகவத்குணங்களை நினைவுபடுத்துவதை இரண்டுவிதமாக அருளிச்செய்கிறார். எப்படியென்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்று உரைப்பதற்காக நம்மாழ்வார் அவனைக் குறித்து உரைத்தல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதும் அவனுடைய குணங்களைக் குறித்து மட்டுமே உரையாடியபடி இருந்து தங்கள் பொழுதைக் கழித்தல் என்று இரண்டு வழிகளில் இந்த நினைவு ஏற்படுகிறது. இதனை விளக்குகிறார். பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூபம் இத்தகையது என்று உரைக்கும்விதமாக அவனுடைய குணங்கள் குறித்து உரைக்கிறார். ஆனால் இவ்விதம் அவர்களைக் குறித்து உரைக்கும்போது அவன் மீது கொண்ட ஈடுபாடு மேன்மேலும் வளரும்படி ஆகுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். வேறு ஒரு செயலுக்காக அவன் விஷயத்தில் புகுந்தாலும், தன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றில் நிலைநிற்க இயலாதபடி, தன்னிடம் மட்டுமே வளைத்துக் கொள்ளவல்லதாக அல்லவோ பகவதவிஷயம் உள்ளது?

வ்யாக்யானம் – அத்தாலும் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டு, “என்றுகொல் கண்கள் காண்பது” என்னுமளவன்றிக்கே, மற்றை இந்த்ரியங்களும் விடாய்த்து, ஓரிந்த்ரியத்தினுடைய வருத்தியை மற்றையிந்த்ரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றையிந்த்ரியங்களினுடைய வருத்தியை மற்றையிந்த்ரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மிலும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களிலும் விடாய்த்த தாமுமாய். கூடாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனானவன் தன் பசிக்கு ஆற்ற மாட்டாதே, ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே, அவற்றின் வாயிற் சோற்றைத்தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன் வாயிற் சோற்றை அவை பறித்து ஜீவிப்பதாய், “என் பசிக்கு என் செய்வேன்? என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என் செய்வேன்?” என்னுமபோலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாக நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (3-6) - செய்ய தாமரைக்கண்ணன் – என்ற திருவாய்மொழியில் ஏற்பட்ட இயல்பான துடிப்பு காரணமாகவும், பாகவதர்களுடனான சேர்க்கை என்பது பகவத்குணங்களை நினைவுபடுத்துவதாலும், அவன் மீது கொண்ட காதல் என்பது கரைபுரண்டு நின்று, திருவாய் (3-6-10) – என்கொல் கண்கள் காண்பது - என்பதற்கு ஏற்ப கண்கள் மட்டுமே அல்லாமல், மற்ற இந்திரியங்களும் துடித்தபடி இருந்தன; ஆக ஓர் இந்திரியத்தின் இத்தகைய காதல் வளர்ச்சியை மற்ற இந்திரியங்களும் விரும்பி, அவற்றின் வளர்ச்சியை அடுத்த இந்திரியங்களும் விரும்பி, இவ்விதம் அனைத்தும் அவன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டு நிற்பதை தாமும் மிகவும் விரும்பினார். அதாவது தன்னைக் காட்டிலும் அவன் விஷயத்தில் மிகவும் துடித்தபடி இருந்து, தனது இந்திரியங்கள், அந்த இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மேலும் தாகம் எடுத்தபடி இருந்த தானும் என்று உள்ளார். பல குழந்தைகள் கொண்ட ஒருவன் வறுமை ஏற்படும்போது தனது குழந்தைகளுடைய பசியைத் தீர்க்க இயலாமல், அவற்றின் வாயில் உள்ள சோற்றைப் பறித்து தான் உண்பதும், தனது வாயில் உள்ள சோற்றைப் பறித்து அவை உண்பதுமாக உள்ள நிலையில், “எனது பசிக்கு நான் என்ன செய்வேன்? எனது குழந்தைகளுடைய பசிக்கு நான் என்ன செய்வேன்?”, என்று கூறுவது போன்று, தானும் தனது இந்திரியங்களும் ஒரே கூட்டமாக நின்று வேதனை அடைந்து அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “காதரைச் சோகாபிகர்சிதை:” என்று சிலர் பட்டினி கிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ்வுடம்பைக் கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி அவரை அநுபவிக்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக் கொண்டே தான் அநுபவிக்கும்படி பண்ணித் தரவேணுமென்றாளிறே பிராட்டியும். அப்படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும், அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திருமேனியையும், குணங்களையும் சேஷ்டிதங்களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று, “முன்புபோலே ஈச்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளால் பட்டினி பரிஹரிக்கவொண்ணாது” என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீரம்படி, பெருந்தானத்திலே பெருமிடறு செய்து கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இங்கு இராமாயணத்திலிருந்து உதாரணம் காண்பிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (40-3) - காத்திரைச் சோகாபிகர்சிதை: - மிகுந்த அன்பு கொண்டுள்ள நான் துக்கம் காரணமாக இளைத்தபடி உள்ளேன்; இவ்விதம் உள்ள நான், இராமனை அணைப்பதற்கு ஏற்ற அருளை நீயே செய்வாயாக - சீதை உரைத்தாள். அதாவது சில இந்திரியங்கள் அனுபவிக்க ஏதும் இன்றி பட்டினியாக உள்ளபோது, சில மட்டும் அனுபவித்துப் பிழைத்திருக்கும். இதே போன்று சீதை, “இந்தச் சரீரத்தைக் கொண்டே நான் இராமனை அணைக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் இந்த ஆசை நிறைவேறாமல் போய், வேறு ஒரு சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அவனை அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படாமல், இந்தச் சரீரத்துடனேயே அவனை நான் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்று உரைத்தாள். இது போன்றே நம்மாழ்வாரும் வேதனை அடைந்தார். ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள், அவற்றைக் கொண்ட திருமேனி, திருக்கல்யாண குணங்கள், மதுரமான லீலைகள் போன்ற பலவற்றையும் கொண்ட அவனைக் காணவேண்டும் என்று இவர் விரும்பினார். ஆனால் ஈசுவரன் முன்பு இவருக்குத் தனது குணங்களைக் காண்பித்து இவர் அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தான்; அது போன்று எளிதாக இப்போது இருவருடைய ஆசையை நிறைவேற்ற இயலாது என்று நிற்பது போன்று, இவருடைய நிலை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரைவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந்”. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே கூட, பெருமானைப் பிரிந்த இடத்தினின்றும் கால்வாங்க மாட்டாதே நின்றானாயிற்று ஸுமந்தரன்; அங்கு நின்றது ஒன்றிரண்டு நாளாயிருக்கச் செய்தே, “பஹூந்” என்னா நின்றதாயிற்று; பிரிவாலே காலம் நெடுகின்படி. “ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?” என்று மிளகாழ்வானைக் கேட்க, “ஸ்மாரக ஸந்நிதியில் ஆற்றாமை இரட்டிக்குமிறே” என்று அருளிச்செய்தாராம். “மேகக்குழாங்கள்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலன்” என்றாரிறே.

விளக்கம் - அடுத்து தம்முடைய நிலையை அதிகரிக்கும் பொடுக்கள் நம் அருகில் இருந்தால், அவை நமது துடிப்படை அதிகமாக்கும் என்பதை விளக்குவதற்காக ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். அயோத்யாகாண்டம் (59-3) - குஹேந ஸார்த்தம் தத்ரவ ஸ்திதோஸ்மி திவஸாந் பஹூந் - (ஸுமந்திரன் கூறுவது) இராமன் என்னை மீண்டும் அழைப்பானோ என்ற ஆசையால் கங்கையின் வடகரையில் குகனுடன் நான் பல நாட்கள் தங்கினேன் - என்றது காண்க. அதாவது இராமனை விட்டுப் பிரிந்த இடத்தை விட்டுச் செல்ல இயலாமல், குகனுடன் சேர்ந்து நின்று சுமந்திரன் காத்திருத்தார். அங்கு அவர் நின்றது ஓரிரண்டு நாட்களே என்றாலும், “பல நாட்கள்”, என்றார். பிரிவு காரணமாகக் காலம் நீட்டித்துக் காணப்பட்டது. மிளகாழ்வானிடம் ஒருவர், “ஸுமந்திரன் குகனுடன் நிற்கும்போது அவருக்கு ஏன் காலம் அதிகமாகத் தோன்றியது?”, என்று கேட்டார். இதற்கு மிளகாழ்வான், “நம்முடைய நினைவில் உள்ளவை அருகில் இருந்தால் பிரிவாற்றாமை இரண்டு மடங்காக உள்ளது இயல்பே ஆகும்”, என்றார். திருவாய்மொழி (9-5-7) - மேகக்குழாங்க்காள் காட்டேன்மின் நும்முரு என்னுயிர்க்கது காலன் - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - சைதந்ய ப்ரஸ்ருதி த்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கையாவது என்? என்னில், ஆழ்வாருடைய அபிநிவேசாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. இந்திரியங்களும் தனித்தனியே சேதந ஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று பகவத் விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸநை, இதர விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியா நின்றால் குணாதிக விஷயத்தில் சொல்லவேண்டாவிடே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸநை பண்ணுகிறார் பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்த்யாவல்ல, இதர விஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; “யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்”.

விளக்கம் - ஆனால் ஞானம் வெளிப்படுவதான இந்திரியங்கள் இவ்விதம் துடிப்பது ஏன் என்றால், ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ரேமையின் மிகுதியை இவ்விதம் உரைக்கிறார் என்று கருத்து. அதாவது பகவத்விஷயம் குறித்து இவருக்கு ஏற்பட்ட வாசனை காரணமாக, இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் அறிவுள்ள வஸ்துக்கள் போன்று தனித்தனியே துடித்தன. ஆனால் வாசனையானது இவ்விதம் துடிப்பை ஏற்படுத்தும் என்றால், மற்ற உலக விஷயங்களின் வாசனை என்பதே இவ்விதம்

துடிப்பை உண்டாக்கும்போது, அனைத்து குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள பகவத்விஷயத்தில் கேட்கவும் வேண்டுமோ? ஆனால் மற்ற உலகவிஷயங்களில் ஏற்படும் வாசனையானது, அவை இனிமையாக இருப்பதால் துடிப்பை ஏற்படுத்தும்; பகவத் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை பலனை அடைவதற்கு மிகவும் கடினமாக உள்ளதால், இந்த வாசனையும் அது போன்ற துடிப்பை ஏற்படுத்துமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பகவத்விஷயத்தில் நம்மாழ்வாருக்கு ஏற்படும் வாசனை என்பது பயனை அடைவதற்காக அல்ல, மற்ற விஷயங்கள் போன்று இதனையும் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஆகும். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் - யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம் - மற்றவர்கள் உலகவிஷயங்களில் கொள்ளும் ப்ரேமை போன்று நான் உன்னிடம் ப்ரேமை கொள்ளவேண்டும் - என்று ப்ரஹ்லாதன் அருளிச்செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - ஒரு இந்த்ரியத்தின் வருத்தியை இந்த்ரியாந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ என்னில்; சக்ஷுச்ச்ரவா: - கண்ணாலே காண்பதுஞ் செய்து கேட்பதுஞ் செய்யாநின்றதிநே; அதுவும் அவன் கொடுத்ததே; அது நமக்குத் தட்டென்ன அவன் தந்தால்? ஒரு தேசவிசேஷத்திலே தன்னை யநுபவிப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிநே, தம்மையே ஒக்க அருளவேண்டுகையாலே; “தூதுசெய்கண்கள்” கொண்டு ஒன்று பேசித் தூமொழி யிசைகள்கொண்டு என்று நோக்கியிநே அவன் தன் படி. அதாவது, ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பல வாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில் புகும் அம்சம் குறைவற்றுப் போமாபோலே, இவருடைய அபிநிவேசாதிசயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகலாலே பெருகுகிறபடி.

விளக்கம் - ஆனால் ஒரு இந்த்ரியத்தின் செய்கையைச் செய்ய மற்றொரு இந்த்ரியம் ஆசை கொள்ளுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒரு பாம்பு கண்ணாலேயே காண்பதையும், கேட்பதையும் செய்கிறது அல்லவோ என்கிறார். “ஆனால் இதனை அவன் பாம்புக்கு அல்லாமல் மனிதர்களுக்கு அளிக்கவில்லையே”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; “அவன் அளித்தால் நமக்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்கிறார்; “இது போன்று அவன் அடியார்க்கு அளித்ததை எங்காவது காண இயலுமோ?”, என்பதற்கு அடுத்து விடை

அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி (9-9-9) – தூதுசெய் கண்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய கண்கள் பேசுவதும் நோக்குவதும் செய்யும் காரணத்தால், தன்னைப் போன்றே உள்ள தன்மைகளை அளிக்கும் அவன், மோசடி நிலையில் இது போன்று இந்திரியங்களுக்கு அனைத்து சக்திகளையும் அளிக்கும்போது இங்கும் அளித்தால், அந்தச் சக்தியானது இந்திரியங்களுக்கு உண்டாவதில் என்ன குறை உள்ளது என்கிறார். ஒரு நதியில் வெள்ளம் ஏற்பட்டு, அந்த நீரானது பல வாய்க்கால்களிலும் சென்றாலும், கடலில் சென்று சேர்வதில் எந்தவிதமான குறைவும் இன்றியே சேர்கிறது; அதே போன்று நம்மாழ்வாரின் ப்ரேமை என்பது அனைத்து இந்திரியங்களாலும் வெளிப்பட்டாலும், இவருடைய ப்ரேமை குறைவதில்லை என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 88)

83. சீர்கொண்டு பேரறம் செய்து நல்வீடு செறிதும் என்னும்

பார்கொண்ட மேன்மையர் கூட்டனல்லேன் உன் பதயுகமாம்

ஏர்கொண்ட வீட்டை எளிதினில் எய்துவன் உன்னுடைய

கார்கொண்ட வண்மை இராமானுச இது கண்டுகொள்ளே

விளக்கவுரை - “என்னிடம் எந்த கதியும் இலை”, என்ற சிந்தனை; பகவத் பக்தியில் ஏற்படும் ருசி; “அவன் நம்மை எப்போதும் காப்பான்”, என்ற மகாவிச்வாசம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய சரணாகதி என்ற ப்ரபத்தியைச் செய்து; ஆதம் அனுபவமாகிய கைவல்யம் போல் இல்லாமல் மிக உயர்ந்த மோகஷம் என்னும் புருஷார்த்தத்தை வேண்டி நின்று; பரந்த இந்தப் பூமியில் மேன்மையுடன் விளங்கும் ப்ரபன்னர்களின் கோஷ்டியில் சேர எனக்குத் தகுதி இல்லை. ஆனால் எம்பெருமானாரே! உம்முடைய திருவடிகள் என்ற உயர்ந்த மோகஷத்தை நான் அடைந்துவிட்டேன். இந்தப் பேறும் எனது முயற்சியால் வந்தது அன்று, உம்முடைய மேகம் போன்று கருணை மூலமாகவே வந்தது. எம்பெருமானாரே! இவற்றை நான் கூறவும் வேண்டுமோ? நீவிர் பார்த்தவுடனே அறிந்து கொள்ள இயலுமே!

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே இவர் தம்முடைய ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக, “பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி நின்றான்” என்று சொன்னவாறே, அத்தைக் கேட்டருளி, உபமாந ரஹிதமான ச்ருதத்தையுடையேனாம்படி பண்ணியருளினாரென்று நீர் நம்மை ச்லாகித்தீர், உம்மை யொருவரையே நாம் அப்படி பண்ணினது, ஒரு நாடாக அப்படி பண்ணி பரமபதத்தில் கொண்டு போகைக்கு பக்தகங்கணராயன்றோ நாம் அவதரித்தது, ஆகையாலே உமக்கும் உம்மை யொழிந்தார்க்கும் தன்னிலே வ்யாவ்ருத்தி யேதென்று எம்பெருமானார்க்குத் திருவுள்ளமாக; இவர் அவர் திருமுகமண்டலத்தைப் பார்த்து, நான் என்னை யொழிந்தாரெல்லாரையும்போலே பகவத்சரணாகதியைப் பண்ணி பரமபதத்தை ப்ராப்பிப்போமென்றிருந்தேன் னல்லேன் காணும், தேவரீர் திருவடிகளாகிற மோஷுத்தை தேவரீர் ஓளதார்யத்தாலே க்ருபை பண்ணப் பெறக்கடவேனென்று நேரே விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசரத்தில் திருவரங்கதமுதனார் தனது அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தும்விதமாக, “பொருவற்ற கேள்வியனாக்கி நின்றான்” என்று உரைத்தார். இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார் அவரிடம், “எந்தவிதமான உபமானமும் இல்லாத விதத்தில் உயர்த்தியை உடையவனாக உம்மை நான் செய்தேன் என்று என்னைக் கொண்டாடினீர். உமக்கு இவ்விதம் செய்ய மட்டுமோ நான் வந்தது? அனைவருக்கும் இவ்விதம் செய்து, அனைவரும் பரமபதத்திற்குச் செல்லும்விதமாகச் செய்வதற்காகவே நான் வந்தேன். எனவே உமக்கும், உம்மைத் தவிர்த்துள்ள மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்று கேட்டார். இதற்கு அமுதனார் எம்பெருமானாருடைய திருமுகத்தை நோக்கி, “நான் மற்றவர்கள் போன்று பகவத் சரணாகதியைச் செய்து பரமபதத்தை அடைந்துவிடுவோம் என்று இருந்ததில்லை. உம்முடைய திருவடிகள் என்னும் மோஷுத்தை, உம்முடைய தாராளமான கருணை குணம் மூலம் பெற்று நிற்பேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (சீர் கொண்டு) “சாந்தோதாந்த:” இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற சம தமாதிகளென்றும், “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களை கண் மற்றிலேன்” என்றும், “என் நான் செய்கேன் யாரே களை கண் என்னையென் செய்கின்றாய்” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஆகிஞ்சந்யாநந்ய கதித்வங்களென்ன, ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம்” என்றும், “ரக்ஷிஷ்ய தீதி விச்வாஸ:” என்றும் சொல்லப்படுகிற ருசி விச்வாஸங்களென்ன இது தொடக்கமான அதிகாரி விசேஷ ஸ்வபாவங்களை யுடையவராய். கொள்கை – உடைத்தாகை. (பேரறம் செய்து) “ந்யாஸமேஷாம் தபஸா மதிரிக்த மாஹு:” என்றும், “ஸர்வ குஹ்ய தமம் பய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரம குஹ்ய தமமாய் பரமதர்மமாய் ஸ்வரூப அநுரூபமான ப்ரபத்தியை பண்ணி. அதாகிறது “ந்யஸ்ய த்வத் பாத பத்மே வரத நிஜபரம் நிர்ப்பரோ நிரபயோஸ்மி” என்கிறபடியே ஆத்மாத்மீயங்களினுடைய ரக்ஷண பரத்தை அவன் பக்கலிலே பொகட்டு, ஸ்தநந்தய ப்ரஜையோபாதி நிர்ப்பரராயிருக்கை. “பலத்துக்கு ஆத்மஞானமும் அப்ரதிஷேதமும் வேண்டுவது” என்று பிள்ளையுமருளிச் செய்தாரிநே. பேர் – பெருமை. அறம் – தர்மம்.

விளக்கம் - (சீர் கொண்டு) – ந்யாஸ விம்சதி (3) – சாந்தோதாந்த: - புற இந்த்ரியங்களை அடக்கியனவாக, மனத்தை அடக்கியவனாக – என்பது போன்றவற்றில் கூறப்படும் அமைதியாக இருந்தல் போன்றவையும்; திருவாய்மொழி (5-8-8) – களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-3) – என் நான் செய்கேன் யாரே களைகண் என்னையென் செய்கின்றாய் – என்றும் கூறப்படுகின்ற கைம்மாறு இல்லாத நிலை மற்றும் வேறு கதி இல்லாத நிலை போன்றவையும்; கீதை (7-17) – ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம் அஹம் – என்னை உள்ளது உள்ளபடி அறியும் ஞானிக்கு நான் ப்ரியமானவன் ஆவேன் – என்று, அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-28) - ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா | ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே – அவனுக்கு ஏற்ற முறையில் உள்ளேன் என்னும் எண்ணம், அவனுக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விடுதல், அவன் ரக்ஷிப்பான் என்னும் நம்பிக்கை, அவன் நம்மைக் காக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை, தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சமர்ப்பணம் செய்தல், கார்ப்பண்யம் - என்றும் கூறப்படுகின்ற ஆழ்ந்த ஈடுபாடு மற்றும் மஹாவிச்வாசம் போன்றவையும் நிறைந்த

அதிகாரிகளுக்கே உரிய தன்மைகளைக் கொண்டவர்களாக. (பேர் அறம் செய்து) - ந்யாஸம் ஏஷாம் தபஸாம் அதிரிக்கம் ஆஹு: - அனைத்து தவங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது சரணாகதியே ஆகும் - என்றும், கீதை (18-64) - ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: - இரகசியங்களிலும் உயர்ந்த இரகசியம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் இரகசியமானதும், மிகவும் உயர்ந்ததும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதும் ஆகிய ப்ரபத்தியைச் செய்து. இது என்னவென்றால் ந்யாஸ தசகம் (10) - ந்யஸ்ய த்வத் பாதபத்மே வரத நிஜபரம் நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவின் ரக்ஷணத்திற்கு அவனே பொறுப்பு என்று அனைத்து பாரங்களையும் அவனிடம் ஒப்படைத்து, தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தை போன்று எந்தவிதமான பாரமும் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகும். ஸ்ரீவசனபூஷணம் (60) - பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது - என்று ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (நல்வீடு செறிதுமென்னும்) வீடு - மோக்ஷம். ப்ராப்யஸ்தாநம். அதாவது “ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதியாகில முக்திருக்தா” என்கிறபடியே கைவல்யமும் மோக்ஷமாகையாலே, தத் வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக “நல்வீடு” என்று அதை விசேஷிக்கிறார். வீட்டுக்கு நன்மையாவது, ஸ்வாத்மாநுபவ மாத்ரமான கைவல்யம்போலே அல்பமாயும், ஸ்வார்த்தமாயு மிருக்கையன்றிக்கே, “நலம் அந்தமில்லதோர் நாடு” என்கிறபடியே அபரிமிதாநந்த ரூபமாய், “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்கிறபடியே பகவத்தேக போகமாயிருக்கை. (செறிதுமென்னும்) இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமான மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்போமென்னும். “நல் வீடு பெறுதும்” என்றும் பாடம் சொல்லுவார்கள்; ஆகிலும் அர்த்தபேதமில்லை. “யோகிநாம் அமிர்தம் ஸ்தாநம்” என்றும் “யத்வை பச்சயந்தி ஸூரய:” என்றும் ஸ்வாத்மாநுபவ ரூப கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், பகவத் ப்ராப்தி ரூப பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தையும், ஸ்தாந பரம சப்தங்களாலே விபஜித்து கீதாசார்யனுமருளிச் செய்தானிறே. (பார் கொண்ட மேன்மையர்) பூமியெங்குமொக்க வ்யாப்தமான ப்ரபாவத்தையுடையவரென்னுதல்; விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற பூமியிலுள்ளாரெல்லாராலும் கைக்கொள்ளப்பட்ட வுத்கர்ஷத்தை யுடையவரென்னுதல். கொள்கை - வ்யாபிக்கையும், ஸ்வீகரிக்கையும். (கூட்டனல்லேன்) இப்படிப்பட்ட பகவத்

ப்ரபந்நருடைய கோஷ்டியிலே யுள்பட்டவர்களிலே யொருவனாயிருக்கிற வனல்லன்.

விளக்கம் - (நல்வீடு செறிதுமென்னும்) - வீடு என்றால் மோசஷம். அடையப்படவேண்டிய இடம். ஸ்வ ஆத்ம அநுபூதிரிதி யாகில முக்திருக்தா - தனது ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்பதான எந்த ஒரு முக்தி நிலை கூறப்பட்டதோ - என்பதற்கு ஏற்ப கைவல்யத்தையும் மோசஷம் என்றே கூறுவதால், அதனை வேறுபடுத்தும்விதமாக “நல்வீடு” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். பரமபதத்தின் நன்மை என்பது தனது ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்னும் கைவல்யம் போன்று அற்பமாகவும், தான் மட்டுமே அனுபவித்தல் என்பதாகவும் இல்லாமல், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும், திருவாய்மொழி (2-9-4) - தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவானால் அனுபவிக்கப்படுதல் என்ற இனிமை கொண்டதாகவும் இருத்தல். (செறிதும் என்னும்) - இப்படிப்பட்ட மிகவும் உயர்ந்ததான மோசஷத்தை அடைவோம். “நல்வீடு பெறுதும்” என்றும் சிலர் படிப்பார்கள்; இரண்டிற்கும் பொருள் வேறுபாடு இல்லை. யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்த்தாநம் - யோகிகள் பரமபதம் என்னும் இடத்தை அடைகிறார்கள் - என்றும், ஸ்தா பச்யந்தி ஸூரிய: - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அவனைப் பார்த்தபடியே உள்ளனர் - என்ற ச்லோகங்களில் தனது ஆத்மாவை அனுபவித்தல் என்ற வடிவத்தில் உள்ள கைவல்ய மோசஷத்தையும், பகவானைச் சென்று அடைதல் என்பதான மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோசஷத்தையும், “இடம்” மற்றும் “உயர்த்தி” என்ற சொற்கள் கொண்டு கீதையில் பகவான் வேறுபடுத்தினான். (பார் கொண்ட மேன்மையர்) - இந்தப் பூமி முழுவதும் ஒரே போன்று பரவி நிற்கும் ப்ரபாவத்தைக் கொண்டவர்கள். அறிவுள்ளவர்கள், அறிவற்றவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி, இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மகிழ்வைக் கொண்டவர்கள். (கூட்டன் அல்லேன்) - இப்படிப்பட்ட பகவத் ப்ரபந்நர்களுடைய கோஷ்டியைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவனாக நான் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆகில் உம்முடையபடி எங்ஙனையென்னச் சொல்லுகிறார் (உன் பதயுகமாமேர் கொண்ட வீட்டை) தேவரீர் திருவடிகளிரண்டுமாகிற விலக்ஷண மோக்ஷத்தை. “குருரேவ பராயணம்”, “குருரேவ பராகதி”, “பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்”, “நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ ப்ரகார விலக்ஷணமான மோக்ஷத்தை. ஏர் - அழகு. (எளிதினிலெய்துவன்) வருத்தமற ப்ராபிப்பேன். “உன்பத யுகமாமேர் கொண்ட வீட்டில்” என்று பாடமானபோது, தேவரீர் திருவடிகளிரண்டுமாகிற விலக்ஷண மோக்ஷத்திலே யென்றபடி. இவர் இப்பெறாப்பேறு பெற்ற பின்பு பகவல்லாபத்தையும் ஒரு பொருளாக நினைக்கமாட்டார் காணும். திருவடிகளை மோக்ஷமாகச் சொன்னது ஆநந்தாவஹத்தவத்தாலே.

விளக்கம் - “அப்படியென்றால் உம்முடைய நிலை என்ன?”, என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (உன் பதயுகமாம் ஏர் கொண்ட வீட்டை) - உம்முடைய பொருந்திய திருவடிகள் இரண்டும் என்பதான உயர்ந்த வேறுபட்ட மோக்ஷத்தை. குருரேவ பராயணம் - ஆசார்யனே உயர்ந்த பயன் - என்றும், குருரேவ பராகதி: - ஆசார்யனே உயர்ந்த கதி - என்றும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (74-12) - பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் - (சபரி இராமனிடம் கூறுவது) உன்னுடைய திருவடிகள் மூலமாக நான் மோக்ஷம் பெறுவேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்நம் (2) - நித்யம் யதீய சரணௌ சரணமதீயம் - எப்போதும் எந்த நாதமுனிகளின் திருவடிகள் எனக்குப் புகலிடமாக இருக்குமோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்துவிதங்களிலும் வேறுபட்ட மோக்ஷத்தை. (எளிதினில் எய்துவன்) - எந்தவிதமான பெரும் முயற்சிகளும் இன்றி நான் அடைவேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு பேற்றை அடைந்த பின்னர், பகவானை அடைய நேர்ந்தாலும், அதனையும் ஒரு பொருட்டாக எண்ணமாட்டார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிச் சொன்னால் உமக்கு இந்த ப்ராப்ய லாபம் எத்தாலே? அதைச் சொல்லிக் காணீரென்ன (உன்னுடைய கார் கொண்ட வண்மை) “அதுவுமவனதின்னருளே” என்கிறபடியே தேவரீரௌதார்யமே அதுக்கு ஸாதனமென்கிறார். “கார் கொண்ட” என்கிற விசேஷணத்தாலே மேகத்தில் நின்று க்ருபைக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறார். மேகமானது நாலுமாஸம்

வர்ஷிக்கக் கடவதாய், அப்போதும் அபேக்ஷித்தவிடங்களிலே வர்ஷியாதே ஸமுத்ரத்திலும் பர்வதாக்ரத்திலும் அரண்ய ப்ரதேசத்திலும் வர்ஷிக்கும்; இவருடைய ஓளதார்யம் அப்படியன்றிக்கே, “கொள்ளக்குறைவற்றிலங்கிக் கொழுந்து விட்டோங்கி” யிருப்பதாகையாலே ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வர்க்கும் ஸர்வபலங்களையும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்து, மஹாவ்ருக்ஷம் போலேயிருக்கிற மஹா மேகத்தை பராஜிதமாக்கி, என்னை ஸ்வாதீநமாக எழுதிக் கொண்டதென்றபடி. இப்படிப்பட்ட தேவரீருடைய பரம க்ருபாபூர்வமாக இந்த ஓளதார்யமொன்றுமே அந்த பலத்துக்கு ப்ராபகமென்றபடி. (இராமானுச) எம்பெருமானாரே. (இது கண்டு கொள்ளே) இதுதான் சொல்ல வேணுமோ, கையிலங்கு நெல்லிக்கனி போலேயிருக்கிற இவ்வர்த்தத்தை தேவரீர் கண்டு கொள்ளமாட்டீரோ, அடியேன் சொல்லக் கேட்டருள வேணுமென்னு மொரு நிர்ப்பந்தமுண்டோ. “ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - “ இவ்விதம் நீவிர் உரைத்தால் உமக்கு இந்த அடைதல் எப்படிக்கிட்டும்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உன்னுடைய கார் கொண்ட வண்மை) திருவாய்மொழி (8-8-3) - அதுவும் அவனது இன்னருளே - என்பதற்கு ஏற்ப உம்முடைய தாராளமே அதற்கான உபாயம் என்கிறார். “கார் கொண்ட” என்று சிறப்பித்து, மேகத்தைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாருடைய கருணைக்கு உள்ள வேறுபாட்டை உணர்த்துகிறார். மேகமானது நான்கு மாதம் மட்டுமே மழையைப் பொழியும், அப்போதும் கூட வேண்டிய இடத்தில் பொழியாமல் மலைகளிலும் கடலிலும் காட்டிலும் பொழியும். ஆனால் எம்பெருமானாருடைய கருணை அப்படி அல்லாமல், இராமானுச நூற்றந்தாதி (27) - கொள்ளக் குறைவற்று இலங்கிக் கொழுந்து விட்டோங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதால், அனைத்து காலங்களிலும், அனைவருக்கும், அனைத்து பலன்களையும் அளித்தபடி இருந்து, மிகவும் உயர்ந்த மரம் போன்றுள்ள மேகத்தையும் வென்று, என்னைத் தனக்கே அடிமை என்று எழுதி எடுத்துக்கொண்டது. இவ்விதமாக உள்ள உம்முடைய கருணையை முன்னிட்டுக் கொண்டு வெளிப்படும் தாராள குணமே, நான் அடைய உள்ள அந்தப் பலனை அளிப்பதாகும். (இராமானுசா) - எம்பெருமானாரே. (இது கண்டு கொள்ளே) - இதனை நான் கூறவும் வேண்டுமோ? உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி

போன்றுள்ள இந்தக் கருத்தை நீவீர் உணரமாட்டீரோ? நான் உரைத்து, நீவீர் கேட்க வேண்டும் என்று கட்டாயம் உள்ளதோ? ஸுலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ - கிடைப்பதற்கு எளிய ஆசார்யனைக் கைவிட்டு யார் ஒருவன் கிடைப்பதற்கு அரிய பகவானை வணங்குகிறானோ அவன், கையில் உள்ள பொருளை விட்டு பூமியில் புதைத்து வைக்கப்பட்ட பொருளைத் தேடும் மூடன் ஆவான் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்